

LBRIS

We know
books

ERIC KNIGHT

LASSIE SE ÎNTOARCE ACASĂ



REGIS

CAPITOLUL I	
„Nu-i de vânzare”	3
CAPITOLUL II	
„Nu-mi trebuie niciodată alt câine”	8
CAPITOLUL III	
Un bătrân morocănos	15
CAPITOLUL IV	
Lassie se întoarce acasă	24
CAPITOLUL V	
„Să nu mai vii niciodată acasă”	36
CAPITOLUL VI	
„Ascunzătoarea” dintre stânci.....	47
CAPITOLUL VII	
„Nu ne-a mai rămas decât cinstea”	61
CAPITOLUL VIII	
În munții Scoției	73
CAPITOLUL IX	
În sfârșit, liber	83
CAPITOLUL X	
Începutul unei lungi călătorii.....	91
CAPITOLUL XI	
Lupta pentru existență	99

CAPITOLUL XII	
Ce a văzut un pictor	105
CAPITOLUL XIII	
Lassie se îmbolnăvește.....	111
CAPITOLUL XIV	
Pe urma fiarelor	120
CAPITOLUL XV	
Din nou captivă.....	134
CAPITOLUL XVI	
„Donnel, să nu te încrezi în câini!”	146
CAPITOLUL XVII	
Lassie trece granița	158
CAPITOLUL XVIII	
Libertatea, bunul cel mai de preț	176
CAPITOLUL XIX	
La drum, cu Rowlie	184
CAPITOLUL XX	
O inimă nobilă și un rămas-bun.....	202
CAPITOLUL XXI	
Călătoria se sfârșește	218
CAPITOLUL XXII	
Ca în timpurile cele bune	244



CAPITOLUL I

„Nu-i de vânzare”

Toți locuitorii din Greenall Bridge o știau pe Lassie a lui Sam Carracloough. De fapt, era cel mai cunoscut câine din sat, din trei motive.

În primul rând, pentru că toți oamenii din sat erau de părere că era cel mai frumos câine ciobănesc, pe care îl văzuseră vreodată.

Această apreciere era o mare laudă, pentru că Greenall Bridge se găsește în comitatul de York și

Traducere de Elena ROBAN și Nina GHEORGHIU

Reactualizare lingvistică: Andrei Sorin Dragoș

EDITURA REGIS

www.regiseditura.ro

editura.regis@yahoo.com

Tel: 0724.84.83.89 / 021.222.26.16

LIBRIS | We know books

această regiune este una din puținele din lume, unde câinele este Domn. În acest comitat mohorât din nordul Angliei, câinii trăiesc ca în rai. Ploile și vânturile care mătură pământul dau câinilor blană bogată și-i fac voinici, ca și pe oamenii care trăiesc acolo. Acolo, oamenii au o mare dragoste pentru câini și se pricep foarte bine să-i îngrijească. În sutele de sătulețe miniere din acest întins comitat din Anglia, e foarte obișnuit să vezi lucrători săraci, întovărășiți de câini de rasă atât de curată și cu o ținută atât de aristocratică, încât pot stârni invidia celor mai bogați amatori de câini, din orice parte a lumii.

Același lucru se poate vedea și în Greenall Bridge. Și acolo se pricep oamenii la creșterea câinilor, îi înțeleg și îi iubesc; și acolo se văd lucrători săraci, întovărășiți de câini frumoși, dar toată lumea din sat era de părere că nu mai văzuseră un câine atât de frumos ca Lassie, cea cu blana în trei culori, a lui Sam Carracloough.

Dar mai era și alt motiv pentru care Lassie era atât de cunoscută în sat, și anume pentru că, după cum spuneau femeile, „puteai să potrivești ceasul după ea”. Acest lucru începuse cu mulți ani în urmă, când Lassie era numai o cățelușă zburdalnică. Într-o zi, Joe, băiețașul lui Sam Carracloough, venise acasă strălucind de bucurie:

— Mamă, ce spui de asta? Cine crezi că mă aștepta azi, când am ieșit de la școală? Lassie! De unde știa ea unde eram eu?

— De bună seamă că te-a găsit după miros, Joe. Așa trebuie să fie.

Oricare ar fi fost explicația, Lassie așteptă în fața școlii și a doua zi, și a treia zi. Trecură săptămâni, luni, și Lassie era în fiecare zi în fața școlii. Femeile care se uitau prin ferestrele casuțelor lor, sau negustorii din fața prăvăliilor, când vedeau câinele cu blana de culoare neagră, albă și galbenă, trecând mândru și liniștit, spuneau: *Trebuie să fie 4 fără cinci, trece Lassie.*

Fie că ploua, fie că era vreme frumoasă, Lassie era la datorie, așteptând din puzderia de copii zburdalnici care ieșeau din curtea școlii, pe unul anume, pe care îl saluta dând fericită din coadă, și porneau împreună către casă, un câine și un copil. Și acest lucru dura de patru ani, zi de zi.

Lassie era o figură iubită în viața de fiecare zi a satului. Toată lumea o cunoștea. Dar locuitorii din Greenall Bridge mai aveau un motiv pentru care erau mândri de Lassie; era ceva în legătură cu mândria lor, iar mândria lor era în legătură cu banii.

De obicei, când cineva creștea un câine deosebit de reușit, acest câine înceta într-o bună zi de a

fi numai un câine și devenea ceva pe patru picioare, care valora bani. Bineînțeles că rămânea câine, dar mai era și altceva. Vreun bogătaș sau vreun crescător de câini auzea despre el și voia să-l cumpere, căci și un om bogat poate iubi un câine, tot atât de sincer ca și un om sărac. În această privință nu este nicio deosebire între ei. Deosebirea vine atunci când este vorba de bani, pentru că, pentru omul sărac, banii înseamnă cărbuni pentru iarnă, ghetete, hrană pentru copii ca să crească mari și voi-nici, și atunci, se duce acasă și spune: *N-am încotro. Nu mai are rost să mă amărăsc. Dacă oi putea, oi crește alt câine și o să-l îndrăgiți și pe acela, cum îl iubiți pe ăsta.*

Și, în felul acesta, mulți câini plecaseră din Greenall Bridge, cu alți stăpâni. Lassie, însă, nu.

Ei bine, tot târgul știa că nici ducele de Rudling nu izbutise s-o cumpere pe Lassie de la Sam Carraclough - ducele de pe moșia cea mare, de dincolo de sat, și care avea o haită întreagă de câini.

De trei ani tot încercase ducele s-o cumpere pe Lassie, dar Sam Carraclough se ținea tare:

— N-are rost să tot urcați prețul. N-o vând pe Lassie pentru nimic în lume.

Toți oamenii din sat știau aceasta, și de aceea țineau așa de mult la Lassie. Era un fel de mândrie

a lor, care nu se putea cumpăra cu bani. Totuși, câinii aparțin oamenilor și, uneori, oamenii sunt ciomăgiți de soartă. Vine o vreme în viața unui om, când e atât de bătut de soartă, încât trebuie să plece capul și să-și mănânce mândria, pentru ca ai lui să poată mânca pâine.



„Nu-mi trebuie niciodată alt câine”

Câinele nu mai era la datorie. Asta era tot ce văzuse Joe Carracloough.

În ziua aceea ieșise de la școală, zburdând, îmbulzindu-se, așa cum se petrece în toate școlile din lume, după ce s-au isprăvit lecțiile. Automat, printr-o deprindere înrădăcinată de atâta vreme, se repezi la poartă, unde îl aștepta Lassie de obicei. Dar Lassie nu era acolo.

Joe Carracloough, un puști zdravăn, cu o față plăcută, rămase locului și începu să se gândească. Își încruntă fruntea lată, deasupra ochilor căprui. La început nu voi să creadă că ceea ce simțea putea fi adevărat.

Își aruncă privirea în susul și în josul străzii. Poate că a întârziat. Își dădu însă îndată seama că Lassie nu putea să întârzie, fiindcă animalele nu sunt ca oamenii, care, deși au ceasornicul în buzunar, „întârzie totdeauna cu 5 minute”.

Animalele nu au nevoie de ceasornic, ca să știe timpul. Ele au ceva înăuntrul lor, care e mai punctual decât un ceasornic. Este ca un fel de simț al timpului, care nu le înșeală, și care le indică în mod precis timpul pe care trebuie să-l

consacre fiecărui gest din viața lor de toate zilele, care este foarte disciplinată. Joe Carracloough știa toate acestea. De multe ori discutase cu tatăl său această chestiune, mirându-se, cum de știa Lassie când trebuie s-o pornească spre școală, ca să nu întârzie niciodată.

Joe Carracloough se opri în soarele arzător de început de vară, gândindu-se la această problemă. Deodată, un gând îi fulgeră prin minte: *Dacă a avut un accident?*

Se înapăimântă la acest gând, dar îl dădu deoparte. Lassie era mult prea bine dresată ca să colinde străzile fără griji. Întotdeauna umbla delicat și sigur, de-a lungul trotuarului. Afară de asta, în Greenall Bridge, circulația era redusă. Șoseaua pentru vehicule motorizate nu trecea chiar prin sat, unde urca numai un drum îngust, care, înainte de a ajunge sus pe deal, nu mai era decât o potecă.

Poate a furat-o cineva!

Nici asta nu se putea. Străinii nu puteau pune mâna pe Lassie, dacă nu era de față vreun membru din familia Carracloough, care să-i poruncească supunere. Și apoi, prea era cunoscută de jur împrejurul satului, ca să îndrăznească cineva s-o fure.

Dar unde putea fi?

Joe Carracloough rezolvă problema așa cum

își rezolvă problemele toți copiii din toată lumea: dădu fuga acasă ca s-o întrebe pe maică-sa.

O luă la picior, cât putu mai repede, pe strada principală. Trecu, fără să se oprească prin fața prăvăliilor din Strada Mare, o luă pe poteca îngustă care urca sus pe deal, trecu ca fulgerul prin poarta grădinii și intră în casă, strigând:

— Mamă, mamă, s-a întâmplat ceva cu Lassie! N-a venit să mă ia de la școală!

Dar Joe simți numaidecât că ceva nu era în ordine. Nu sărise nimeni să întrebe ce s-a întâmplat. Nimeni nu părea speriat la gândul că i s-ar fi putut întâmpla lui Lassie ceva îngrozitor.

Joe băgă de seamă aceste ciudățenii și rămase cu spatele la ușă, așteptând. Mama stătea cu ochii plecați spre masa unde pregătea cele trebuincioase pentru ceai. Tăcu câțva timp, apoi se uită la bărbatul ei.

Tatăl lui Joe stătea pe un scăunel în fața vetrei și se uita la băiat. Încetișor, fără nicio vorbă, se întoarse spre foc, privind țintă înaintea lui.

— Ce s-a întâmplat, mamă, striga Joe, ce s-a întâmplat?

Mrs. Carraclough mai puse o farfurie pe masă, apoi vorbi:

— Fie, tot trebuie să-i spună cineva odată, murmură ea, fără a privi la cineva anume.

Bărbatul nu se mișcă, iar ea se întoarse către copil:

— Mai bine să știi, Joe, spuse ea. Să n-o mai aștepți pe Lassie să vină să te ia de la școală. Și n-are niciun rost să plângi după ea.

— De ce? Ce i s-a întâmplat?

Mama se îndreptă spre vatră și puse ceainicul la fiert. Apoi vorbi, fără să întoarcă capul.

— Am vândut-o. Asta e.

— Ați vândut-o! repetă băiatul cu tonul ridicat. Ați vândut-o! Pentru ce ați vândut-o?

Mama se înfurie:

— Am vândut-o, nu mai este aici și gata. Și nu mai pune tot felul de întrebări. Nu schimbi nimic cu ele. Nu mai este aici, asta e, să nu mai vorbim despre ea.

— Păi bine, mamă...

Strigătul băiatului sună ascuțit și nedumerit. Mama îl întrerupse:

— Isprăvește. Hai la ceai. Hai. Șezi jos.

Ascultător, băiatul își luă locul la masă. Femeia se întoarse spre bărbatul ei, ce ședea în fața vetrei.

— Hai, Sam, și mănâncă, deși mare lucru n-am avut cum pregăti.

Femeia se liniștise, dar bărbatul se ridică brusc, supărat. Fără nicio vorbă se îndreptă spre ușă, își luă șapca din cui și ieși trântind ușa. Un

moment, domni în camera liniște deplină. Apoi, femeia vorbi din nou, de data aceasta supărată:

— Uite ce ai făcut. L-ai necăjit pe taică-tău. Poți să fii mulțumit.

Se așeză obosită pe un scaun și privi fix pe masă. În odaie era liniște. Joe știa că era nedrept din partea mamei să-l acuze pe el de cele întâmplăte. Dar mai știa că așa era felul ei de a-și ascunde durerea. Tot așa și cu cearta. Așa procedau oamenii prin acele locuri. Erau aspri și dârji, deprinși să ducă o viață aspră și grea. Când se întâmpla ceva care îi mișca, își ascundeau sentimentele. Cearta și discuțiile erau numai un fel de a-și ascunde durerile. Nu aveau intenții rele. După ce trecea...

— Hai, Joe, mănâncă.

Vocea mamei era acum blândă și răbdătoare.

Băiatul se uită în farfurie, dar nu se mișcă.

— Hai, Joe, mănâncă-ți pâinea cu unt. Uite ce pâine bună, chiar azi am copt-o. Nu vrei să mănânci?

Băiatul lăsă capul în jos.

— Nu-mi trebuie niciun fel de pâine, spuse el în șoaptă.

— Căinii, căinii, tot mereu căinii, izbucni iarăși mama, cu vocea supărată. Atâtea necazuri pentru un câine. Bine, pentru că veni vorba, pot să-ți spun că-mi pare bine că nu o mai avem pe

Lassie. Îmi pare bine, să știi. Îmi dădea de lucru cât un copil. Să se isprăvească odată. Îmi pare bine, da, îmi pare bine.

Mrs. Carracough își scutură trupul greoi și trase pe nas, apoi scoase batista din buzunar și-și șterse nasul. În sfârșit, se uită la băiat, care stătea tot nemișcat. Clătină capul cu tristețe și vorbi. Vocea ei era acum din nou blândă și răbdătoare.

— Vino la mine, Joe, spunea ea.

Băiatul se ridică și se apropie de mama lui, care îl strânse la piept și-i spuse, cu ochii îndreptați spre vatră:

— Joe, ești aproape băiat mare și poți să înțelegi. Vezi, de o bucată de vreme nu ne mai merge așa bine. Tu știi cum este. Și ne trebuie mâncare, și trebuie să plătim chiria, și Lassie valora o groază de bani și, ei bine, nu mai puteam, nu mai puteam s-o ținem.

— Asta este. Sunt vremuri grele și nu trebuie, nu trebuie să-l superi pe tata. Destul se necăjește el și așa, da, asta-i tot. S-a dus.

Joe rămase lângă mama lui. Înțelesese tot ce-i spusese. În Greenall Bridge, chiar și un băiat de 12 ani știa ce însemna „vremuri grele”.

De când își aminteau copiii, ani de-a rândul lucraseră părinții lor în minele din Wellington, dincolo de sat. Se duceau la lucru zi de zi, luând

cu ei pachetul cu mâncare și felinarul, și lucrau în mine ca să scoată cărbunele cel bogat. Apoi au venit „vremuri grele”. Producția de cărbuni a scăzut, iar oamenii câștigau mai puțin. Alteori, lucrul mergea mai bine și atunci oamenii lucrau tot timpul. Atunci, toată lumea era mulțumită. Asta nu însemna că duceau o viață bogată, căci în satele miniere viața e grea chiar când timpurile sunt bune. Dar, cel puțin era o viață curajoasă și de unire familiară, și chiar dacă mâncarea care se pune pe masă era simplă, era destulă pentru toți cei din jurul ei.

Acum, mina era închisă de câteva luni. Roata cea mare din vârful puțului de aerisire nu se mai învârtea. Nu se mai vedeau pâlcuri-pâlcuri de oameni îndreptându-se spre mină, la schimbarea echipelor. Acum se duceau la Oficiul de Plasare, așteptând acolo ore întregi, ca să li se ivească ceva de lucru. Dar nu se găsea de lucru. Asta numeau gazetele „șomaj”. Erau ținuturi întregi, unde încetase orice industrie și sate întregi erau fără lucru. Nu mai exista nicio cale pentru a câștiga pâinea cea de toate zilele. Guvernul dădea oamenilor un ajutor, o sumă săptămânală, care le ajungea doar ca să nu moară de foame.

Toate acestea le știa Joe. Auzise oamenii vorbind în sat. Îi văzuse așteptând la Oficiul de Plasare.

Știa că tatăl lui nu se mai ducea la lucru, mai știa că părinții lui nu vorbeau de asta în fața lui, că în felul lor simplu de părinți iubitori, încercaseră să îndepărteze greutatea vieții de umerii lui tineri.

Dar, în timp ce creierul lui îi spunea toate acestea, inima lui plângea după Lassie. Încerca s-o potolească. Stătu grav câteva clipe, apoi întrebă:

— Crezi că s-ar putea s-o cumpărăm vreodată înapoi, mamă?

— Ascultă, Joe, Lassie era un câine foarte prețios și prea scump pentru noi. Dar dacă o vrea Dumnezeu, o să cumpărăm alt câine. Ai răbdare. S-or schimba timpurile, și atunci o să creștem alt cățel. Vrei?

Joe plecă capul și-l clătină încetișor. Vocea nu-i era decât un murmur.

— Nu-mi trebuie niciodată un alt câine. O vreau pe Lassie.

CAPITOLUL III

Un bătrân morocănos.

Ducele de Rudling stătea lângă un gard de rododendroni și se uita în jurul lui. Apoi strigă: